

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/51/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124299328
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124299328.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedu senátu JUDr. Jany Vargovej (sudkyňa spravodajkyňa) a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jozefa Šuleka, v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/XXX, XXX XX E., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., Radlinského 1727/49, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 858 501, proti žalovanej: F. G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. J. XX/X, XXX XX E., právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Janči, s.r.o., Dončova 1451/21, 034 01 Ružomberok, IČO: 36 862 304, o zaplatenie 4 811,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 5C/23/2024-156 zo dňa 04.12.2024, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III. ostáva nedotknutý.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV., ktorým súd nepriznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania, zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 1 870,96 eur s úrokom z omeškania 9,5 % ročne z dlžnej sumy od 19.03.2024, vo výroku II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol, vo výroku III. návrh na prerušenie konania zamietol a v odvolaní napadnutom výroku IV. žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.
2. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobca sa žalobou proti žalovanej domáhal zaplatenia istiny 4 811,04 eur s príslušenstvom od 19.03.2024 do zaplatenia a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že dňa 27.08.2020 bola medzi K. K., L. ako veriteľom a žalobcom a žalovanou ako spoludlžníkmi uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej banka poskytla žalobcovi a žalovanej úver vo výške 70 000,- eur. Od poskytnutia úveru bankou splátky úveru uhradzať výlučne žalobca. Žalovaná sa žiadnym spôsobom nepodieľala na uhrádzaní splátok úveru.
3. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že strany sporu uzatvorili 28.08.2020 Zmluvu o splátkovom úvere ako spoludlžníci a ani to, že na jej základe im bol poskytnutý úver vo výške 70 000,- eur, ktorý v zmysle čl. II bodu 21 sa obaja ako spoludlžníci zaviazali splácať vo výške 267,28 eur mesačne, vždy k 5. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc od 05.10.2020 spoločne a nerozdielne. Spornou nebola ani skutočnosť, že suma úveru bola poukázaná na účet žalobcu a bola použitá na výstavbu rodinného domu, ktorého sú žalobca a žalovaná podieloví spoluvlastníci evidovaní na LV č. XXXX pre obec a k. ú. E. a táto skutočnosť napokon vyplýva aj z obsahu uzavretej úverovej zmluvy a LV. V podstate nebolo sporným ani to, že žalobca do 04/2024 uhradzať splátky úvery, ktorú skutočnosť mal súd prvej inštancie napokon preukázanú aj výpisom z jeho účtu predloženého k žalobe, konkrétne, že v období od 10/2020 do 04/2024 boli z účtu žalobcu vedeného v K. poukazované v prospech veriteľa – K., L. splátky úveru vo výške 267,28 eur. Žalobca si podanou žalobou uplatnil regresný nárok za obdobie od 05/2021 do 05/2024, spolu 36 mesačných splátok x 267,28 eur = 9 622,08 eur : 2 = 4811,04 eur titulom podielu, ktorý pripadá na žalovanú ako solidárnu dlžníčku.

4. Zhodným tvrdením strán sporu mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca so žalovanou pred uzavretím Zmluvy o splátkovom úvere až do 03/2023 žili v spoločnej domácnosti v družskom pomere a na základe vzájomnej dohody spoločne hospodárili tým spôsobom, že žalovaná sa starala o domácnosť a deti a z rodičovského príspevku zabezpečovala časť stravy, či iné nevyhnutné výdavky v rozsahu ako jej do rodičovský príspevok, ktorý bol jej jediným príjmom, dovoľoval. Žalobca na druhej strane, keďže bol zárobkovo činný, uhrádzal náklady spojené s bývaním (voda, elektrina, kúrenie) a aj ostatné náklady spojené so zabezpečením základných životných potrieb a aj ich záväzky. Z takto stranami deklarovaného spoločného hospodárenia mal súd prvej inštancie preukázané, že peňažné prostriedky, ktoré boli ich mesačnými príjmami považovali za spoločné, keďže z nich uhrádzali všetky potrebné náklady (z účtu žalobcu, z ktorého boli poukazované peniaze aj pre žalobkyňu na pokrytie výdavkov). Každý z nich sa podieľal na výdavkoch (nákladoch) domácnosti svojim, vopred dohodnutým spôsobom, daným jeho možnosťami a pomermi – žalovaná starostlivosťou o deti a domácnosť a pokrytie stravy a žalobca ostatnými výdavkami spojenými s bývaním a zabezpečením základných životných potrieb, teda aj splácaním úveru na rodinný dom, kde žili, viedli spoločnú domácnosť a vychovávali deti, a ohľadom ktorého splácania úveru existovala konkludentná dohoda. Úver bol splácaný prostredníctvom účtu žalobcu, ktorý bol aktívne pracujúcim, úver splácal až do opustenia spoločnej domácnosti, dokedy sa žalovaná na jeho splácaní iným spôsobom nepodieľala.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 100, § 101, § 511 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka a ust. § 162 ods. 1 písm. a), § 162 ods. 2, 3 a § 164 CSP. Konštatoval, že ust. § 511 ods. 3 OZ dáva solidárnemu dlžníkovi, ktorý plnil nad rozsah zodpovedajúci jeho podielu na celkovom dlhu uplatniť si tzv. následný regres. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu toho, čo ako dlžník plnil sám, a preto má právo od ostatného dlžníka – žalovanej žiadať náhradu za toto plnenie podľa § 511 ods. 3 OZ. Ide o regresný nárok, keďže ako dlžník plnil aj v mene žalovanej ako spoludlžníka nad rozsah jeho podielu. Dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobcovi a žalovanej ako spoludlžníkom bol na základe Zmluvy o splátkovom úvere uzavretej dňa 27.08.2020 poskytnutý úver vo výške 70 000,- eur, ktorý bol splácaný predpísanými splátkami vo výške 267,28 eur z účtu žalobcu a to aj v rozhodnom období od 03/2023, kedy žalobca opustil spoločnú domácnosť, do 04/2024, do obdobia podania žaloby (01.05.2024), celkom 14 mesiacov. Žalobca ako solidárny dlžník plnil dlh aj za žalovanú, ktorá ako ostatný dlžník bola povinná splácať úver v rozsahu podielu na ňu pripadajúceho, výškou splátky v sume 133,64 eur. Pri solidarite dlžníkov je totiž každý dlžník zaviazaný na to isté plnenie a veriteľ je oprávnený požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek z dlžníkov s tým, že len čo ktorýchkoľvek dlžník splní povinnosť veriteľovi, zanikne povinnosť plniť aj u ostatných z nich a plniaci dlžník má právo žiadať to, čo plnil nad rozsah svojho podielu. Žalovaná si svoju povinnosť nesplnila, žalobca plnil nad rozsah jeho podielu na celkovom dlhu, a preto ako solidárny dlžník má nárok na následný regres za rozhodné obdobie 14 mesiacov x 133,64 eur = vo výške 1870,96 eur. V tejto časti súd prvej inštancie považoval žalobu za dôvodnú a jej vyhovel a žalobcovi priznal istinu spolu s úrokom z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., počnúc dňom 19.03.2024, teda dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty 7 dní od doručenia výzvy danej listom žalobcu (jeho zástupcu), ktorý žalovaná prevzala 11.03.2024.

6. Zvyšnú časť žaloby súd prvej inštancie ako nedôvodnú zamietol. Žalobca si uplatnil regresný nárok za obdobie od 05/2021 do podania žaloby 05/2024, spolu 36 mesačných splátok x 133,64 eur = 4811,04 eur. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok za obdobie 14 mesiacov, od obdobia opustenia spoločnej domácnosti 03/2023 do podania žaloby 04/2024. Nepriznal mu regresný nárok za obdobie od 05/2021 do 02/2023, čo je obdobie jeho spolužitia so žalovanou ako druh a družka. Je potrebné uviesť, že hoci družský vzťah, i keď v reálnom živote plní funkciu spoločného rodinného života, zákon nekladie na rovnakú úroveň, čo do práv a povinností ako aj vzniku formy spoluvlastníctva u osôb, ktoré sú jeho súčasťou, a ktoré formy nevznikajú ako v prípade manželov zo zákona, ale vyžadujú dohodu, a jej konkludentné uzatvorenie medzi stranami tohto sporu mal súd prvej inštancie preukázané. Dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že v období od 05/2021 do 03/2023 žalobca so žalovanou žili v spoločnej domácnosti v družskom pomere, na základe vzájomnej dohody spoločne hospodárili, peňažné prostriedky, ktoré boli ich mesačnými príjmami a tie boli u žalobcu podstatne vyššie, považovali za spoločné, z nich uhrádzali spoločne všetky svoje náklady, vrátane nákladov na bývanie a aj svoje záväzky. Existovala tu (konkludentná) dohoda o spoločnom hospodárení a uhrádzaní nákladov (záväzkov), vedení spoločnej domácnosti s cieľom vytvorenia rodiny. Každý z nich sa podieľal na výdavkoch (nákladoch) domácnosti svojim, vopred dohodnutým spôsobom, daným jeho možnosťami, schopnosťami a pomermi. Existencia takejto dohody o spoločných záväzkoch potom vylučuje žalobcov regresný nárok za dané obdobie. V tejto časti súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol.

7. Súd prvej inštancie nezistil (nevyplynulo mu to zo žiadneho dôkazu), že by medzi žalobcom a žalovanou v priebehu ich spoločného súžitia ako druh a družka bola uzavretá taká dohoda, podľa ktorej by každý z nich uhradil náklady na ich spoločnú domácnosť, bývanie, výchovu detí a splácanie dlhov v rovnakom pomere, skôr naopak išlo o spoločné náklady, na ktorých sa každý z nich podieľal podľa svojich schopností a možností.

8. Žalovaná voči nároku uplatneného žalobou vznesla námietku premlčania. Regresný nárok sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť dňom splnenia dlhu solidárnym dlžníkom veriteľovi. V zmysle ust. § 101 OZ je všeobecná premlčacia doba trojročná. Priznaný nárok žalobca ako solidárny dlžník plnil v období od 03/2023 do 04/2024, potom trojročná lehota uplynie v 03/2026 až 04/2027. Žaloba si svoj nárok uplatnil žalobou podanou v 05/2024, teda počas plynutia premlčacej lehoty. Námietka vznesená žalovanou je nedôvodná. Za nedôvodnú súd prvej inštancie považoval aj argumentáciu žalovanej o tom, že v súdnej veci ide o nárok z bezdôvodného obohatenia. Žalobca a žalovaná vystupovali v zmluvnom vzťahu založeného zmluvou o splátkovom úvere ako spoludlžníci, zaviazali sa poskytnutý úver splácať spoločne a nerozdielne. Ak potom žalobca dlh plnil sám, má právo požadovať náhradu od ostatných podľa ich podielov – § 511 ods. 3 OZ. Nebola naplnená žiadna zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia § 451 ods. 2 a 454 OZ (t. j., že by žalobca plnil bez právneho dôvodu alebo na základe neplatného právneho úkonu, či plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol alebo by sa malo jednať o majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov a ani to, že by žalobca plnil za žalovanú, ktorá mala plniť sama). Keďže v súdnej veci žalobcom uplatnený nárok nie je nárokom z bezdôvodného obohatenia, nemožno aplikovať ani ustanovenia o dvojročnej premlčacej lehote.

9. Návrh žalovanej na prerušenie konania do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Námestovo sp. zn. DK-18P/10/2023 zamietol ako nedôvodný – § 162 ods. 1 písm. a) a § 162 ods. 3 CSP. Súd prvej inštancie má za to, že v konaní o určenie výživného sa neriešili žiadna otázka, ktorá by bola významná pre toto konanie, resp. ktorej vyriešenie by malo zásadný vplyv na rozhodnutie v danej veci. V konaní o určenie práv a povinností rodičov voči maloletým deťom súd skúma schopnosti a možnosti oboch rodičov a odôvodnené výdavky maloletých detí za tým účelom, aby stanovil výšku výživného tomu rodičovi, ktorému nebudú zverené maloleté deti. V rámci možností a schopností skúma aj výdavky, medzi ktoré patrí aj záväzok splácať úver, ktoré posúdenie nijako neovplyvňuje základ a výšku regresného nároku žalobcu žiadať náhradu toho, čo plnil za spoludlžníka – druhého rodiča. Všetky otázky si súd prvej inštancie dokáže vyriešiť v tomto konaní. Súd prvej inštancie preto návrh žalovanej na prerušenie tohto konania ako nedôvodný zamietol podľa § 162 ods. 3 CSP.

10. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil úvahou, že žalobca žiadal priznať nárok vo výške 4 811,04 eur + 326,82 eur úroky = 5 137,86 eur, bol mu priznaný nárok 1 998,05 eur = istina 1 870,96 eur + úroky 127,09 eur, pomer žiadaného a priznaného predstavuje 38,88 % úspechu žalobcu, úspech žalovanej je 61,20 % a jej čistý úspech je 22,24 %. Žalobca nebol úspešný ani v rozsahu 50,00 %, preto mu súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP nepriznal.

11. Včas podaným odvolaním domáha sa žalovaná zmeny napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a priznania nároku na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 22,24 %. Prioritne namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté len o nároku na náhradu trov konania žalobcu, avšak nebolo rozhodnuté o riadne uplatnenom nároku na náhradu trov konania žalovanej. Súd svojím rozhodnutím poprel základný princíp rozhodovania o náhrade trov konania a tým je princíp úspešnosti v konaní, ktorý sa odvíja od výsledku súdneho konania. V danom konaní bolo namiesto o trovách konania rozhodovať v zmysle základnej zásady inštitútu náhrady trov konania, a to podľa posúdenia úspechu v konaní, pričom v konaní bola v rozsahu 22,24 % úspešná žalovaná. Pomer jej úspechu v konaní nie je zanedbateľný a z pohľadu jej osobných pomerov má zásadný význam aj priznanie tejto pomernej časti náhrady trov konania. Žalovanej boli zverené do výlučnej starostlivosti dve maloleté deti, ktorých otcom je práve žalobca, pričom jej priznanie náhrady trov konania v tejto sume je pre žalovanú zásadnou otázkou finančného života jej rodiny. Žalovaná je samoživiteľka trojčlennej rodiny a aj priznanie náhrady trov je pre ňu významné z pohľadu nominálnej sumy pripadajúcej na tento nárok.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku potvrdiť ako vecne správny. Je toho názoru, že uvedeným rozsudkom prakticky nebol priznaný nárok na náhradu trov konania ani jednej sporovej strane. Takéto rozhodnutie o trovách konania považuje žalobca vzhľadom na okolnosti daného prípadu za spravodlivé. Žalobca nerozporuje, že čistý úspech žalovanej v danom prípade činí 22,24 % jej vzniknutých trov konania. Nesúhlasí však s tvrdením žalovanej, že bolo

namieste priznať jej pomernú časť náhrady trov daného konania v rozsahu 22,24 % s poukazom na ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Rozdiel medzi úspechom žalobcu a úspechom žalovanej v konaní je totiž pomerne malým rozdielom odôvodňujúcim nepriznanie nároku na náhradu trov konania žiadnej zo sporových strán.

13. Napokon žalobca poukazuje na dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanej v zmysle § 257 Civilného sporového poriadku. Žalobca si totiž podanou žalobou uplatnil svoj nárok v súlade s § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka, teda jeho nárok mal oporu v platnej právnej úprave. Žalobca si svoj nárok uplatnil z dôvodu, že hoci na základe zmluvy o splátkovom úvere (úver na bývanie) zo dňa 27.08.2020 (ďalej aj „zmluva o úvere“) boli žalobca a žalovaná voči veriteľovi zaviazaní ako solidárni dlžníci, žalobca splátky úveru uhradil výlučne sám. V konaní bolo preukázané, že od 27.08.2020 do dňa podania žaloby žalobca uhradil 43 mesačných splátok úveru vo výške 267,28 eur, t. j. spolu sumu vo výške 11 493,04 eur, a preto žalobcovi vznikol regresný nárok voči žalovanej. Súd prvej inštancie však priznal žalobcovi jeho regresný nárok len čiastočne, keď mu nepriznal regresný nárok za obdobie od 05/2021 do 02/2023, čo je obdobie jeho spolužitia so žalovanou ako druh a družka. Súd dospel k záveru, že žalobca so žalovanou sa konkludentne dohodli na tom, že počas spolužitia bude splátky úveru uhrádzať práve žalobca. Žalobca má za to, že rozhodnutie súdu (výška priznaného plnenia) záviselo od úvahy súdu. Žalobca totiž nemohol predpokladať, že súd svojou úvahou dospeje k záveru, že žalobca so žalovanou sa konkludentnou formou dohodli na spôsobe uhrádzania splátok úveru, keď medzi nimi v skutočnosti neexistovala v tomto smere ani len ústna dohoda.

14. Žalobca je zároveň presvedčený, že by bolo nespravodlivé, aby bol povinný hradiť trovy konania žalovanej, keď žalovaná mu nie povinná nahradiť ani časť z ním zaplatených splátok úveru za obdobie spolužitia v spoločnej domácnosti, hoci počas spolužitia v spoločnej domácnosti žalobca uhradil splátky úveru a okrem toho aj prakticky všetky náklady spojené s ich životom a užívaním spoločnej domácnosti. Navyše, žalobca v čase spolužitia v spoločnej domácnosti so žalovanou posielal na účet žalovanej ďalšie peniaze na úhradu rôznych výdavkov, robil bežné nákupy do domácnosti, kupoval spotrebiče do domácnosti a aj upratoval v domácnosti. Zároveň žalobca aj riadne zabezpečoval starostlivosť o maloleté deti C. a M.. Na margo argumentu žalovanej, že jej boli zverené do výlučnej starostlivosti dve maloleté deti, žalobca poukazuje na to, že rozsudkom Okresného súdu Námestovo č. k. 18P/10/2023-556 zo dňa 30.01.2025 v spojení s opravným uznesením č. k. 18P/10/2023-571 zo dňa 20.02.2025 boli maloleté deti C. a M. zverené do osobnej starostlivosti matky, no na druhej strane, styk žalobcu s maloletými deťmi bol upravený v širokom rozsahu. Styk žalobcu s maloletými deťmi je upravený tak, že starostlivosť o maloleté deti bude zabezpečovať v bežné dni počas dvojtýždňového obdobia 6 dní (otec do tohto rozsahu nezapočítava pondelok, kedy maloleté deti odovzdá do školského zariadenia o 08:00 hod). Žalobca počas tohto obdobia bude samozrejme znášať výdavky na maloleté deti, a to napr. výdavky na stravu, ošatenie, hygienické potreby, výlety, atď. Okrem toho je však žalobca uvedeným rozsudkom zaviazaný platiť na maloleté deti výživné v sume 190,- eur a 160,- eur mesačne.

15. Z vykonaného dokazovania v konaní vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 18P/10/2023 pritom vyplýva, že žalobcove pomery sú horšie ako pomery žalovanej. Výška aktuálnych príjmov žalovanej spolu s určeným výživným je približne 2 000,- až 2 060,- eur mesačne (z toho 1 430,- eur príjem zo zamestnania, 100,- až 160,- eur príjem z robenia gélových nechtov, 120,- eur prídavky na mal. deti a 350,- eur súdom určené výživné). Žalovaná pritom vo svojej tabuľke obsahujúcej doterajšie mesačné výdavky, ktorú predložila súdu dňa 12.11.2024, vyčíslila svoje výdavky na sumu len 1 100,- eur mesačne. Ak by sme aj k tejto sume pripočítali polovicu splátky úveru 133,65 EUR, ktorú žalovaná začala platiť od decembra 2024, tak mesačné výdavky žalovanej sú vo výške len 1 233,65 eur mesačne. Rozdiel v mesačných príjmoch a výdavkoch žalovanej je teda značný a žalovanej zostáva mesačne značná suma peňazí.

16. V súdom stanovenej lehote replika k vyjadreniu žalobcu žalovanou podaná nebola.

17. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie podal subjektívne legitimovaný účastník konania (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozhodnutie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP (z tohto dôvodu nedotknutým ostali výroky I., II. a III.) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie pri aplikácii § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie s poukazom na ust. § 391 ods. 1 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

19. Jedným zo základných dôvodov pre zrušenie rozhodnutia je existencia vady konania, ktorá sa prejavovala v takom nesprávnom procesnom postupe, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala je patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemôže napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Jednotlivé čiastkové práva, ktoré tvoria obsah práva na spravodlivý proces, je možné vyvodiť predovšetkým z rozhodovacej činnosti ESLP. Patrí sem najmä právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodovanie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie veci. V naposledy spomínanom práve súd obsiahnuté princípy rovnosti strán, princípy rovnosti zbraní, princípy kontradiktórnosti konania, princípy spravodlivého vykonania dôkazov a právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

20. V posudzovanom prípade odvolací súd v nadväznosti na vznesené odvolacie námietky zistil zásah do práva na spravodlivý proces žalovanej spočívajúci v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom išlo o zásah takej povahy, že ho nebolo možné v odvolacom konaní napraviť.

21. Je potrebné v tejto súvislosti poznamenať, že odôvodnenie rozhodnutia plní niekoľko funkcií. Predovšetkým má presvedčiť účastníkov o správnosti postupu súdu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. Tým sa napĺňa jedno zo zákonných pravidiel konania – posilňovať dôveru účastníkov v správnosť rozhodovania, aby prijaté rozhodnutia fyzické a právnické osoby viedli k dobrovoľnému plneniu povinností. Ďalšou funkciou je kontrolná funkcia predovšetkým tých orgánov, ktoré budú rozhodnutie preskúmať. Presvedčivé odôvodnenie tak môže zamedziť zbytočnému uplatneniu opravných prostriedkov. Ak atribút presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia súdu nenapĺňa, potom odvolací súd nemôže rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemôže si na záveroch rozhodnutia súdu prvej inštancie vybudovať svoje úvahy o veci, a čo je podstatné, ani účastníci proti nemu nemôžu náležite formulovať odvolacie námietky.

22. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku (jeho bodu 23.), v ktorom súd prvej inštancie poskytuje stranám sporu odôvodnenie rozhodnutia o náhrade trov konania, musí konštatovať jeho vnútornú protirečivosť vo väzbe na výrok rozsudku, keď na jednej strane súd prvej inštancie konštatuje čistý úspech žalovanej v rozsahu 22,24 %, no výrok rozsudku znie na nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi. Nie je odvolaciemu súdu zrejmé, aké úvahy viedli súd prvej inštancie k nepriznaniu náhrady trov konania v konštatovanom rozsahu čistého úspechu žalovanej, resp. aké úvahy viedli súd prvej inštancie, keď rozhodol o náhrade trov konania tak, že ich náhradu žalobcovi nepriznal práve s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP. Pre úplnosť je potrebné poznamenať, že z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je napokon ani zrejmé, ako sa súd prvej inštancie vypořiadal s možnou aplikáciou ust. § 257 CSP. Uvedené dôvody viedli odvolací súd k potrebe zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP v odvolaní napadnutom výroku IV. a vráteniu veci súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie o náhrade trov konania.

23. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)